

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A.U.**
státní příslušnost Republika Uzbekistán

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019 č. j. OAM-1039/ZA-ZA11-P17-2018, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, jímž žalovaný rozhodl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalobce jednak označil zákonná ustanovení, která dle jeho názoru žalovaný porušil a obecně uvedl, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nezjistil všechny rozhodné okolnosti, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Dále obecně uvedl, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, v případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Namítal, že § 25 písm. i) zákona o azylu neměl být aplikován, neboť uváděl nové důvody, které nebyly posouzeny v předcházejícím řízení a svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobce dále konstatoval, že řízení o jeho žádosti bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu, že dle názoru žalovaného neuvedl nové důvody, které by nebyly předmětem přezkumu v předcházejícím řízení a které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. S tímto názorem, který správní orgán v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu nedostatečně odůvodnil, nesouhlasí. Namítal, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu ohledně nových důvodů jeho žádosti. Poznamenal, že popsal správnímu orgánu důvody pro opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Tímto důvodem je zejména obava z uvěznění, neboť v Uzbekistánu je hledanou osobou. Důvody v rámci druhé žádosti o mezinárodní ochranu se v jádru nezměnily. Avšak situace se v porovnání s dobou, kdy žádal o mezinárodní ochranu poprvé, zhoršila a objevily se tak nové skutečnosti. Správní orgán však vůbec nezkontroloval, jaká je jeho současná situace a co mu reálně hrozí v případě návratu do Uzbekistánu. Nepostupoval tak v souladu s § 3 správního řádu. Žalobce odkázal na Výroční zprávu Amnesty International 2017, z níž citoval, dále na Výroční zprávu Amnesty International 2018, podle níž uzbecké úřady zneužívají nucené návraty svých státních občanů ze zahraničí k vykonstruování smyšlených obvinění vůči nim, navracející se osoby jsou vyslýchány a mučením donucovány k doznání ke smyšleným protiprávním jednáním. Žalobce uvedl, že zcela reálně mu hrozí uvěznění, protože je v Uzbekistánu hledanou osobou, přičemž se policie neustále dotazuje jeho manželky, kde se nachází. Žalobce rovněž citoval ze Zprávy Rakouského centra pro informace o zemích původu, podle níž při návratech uzbeckých občanů ze zahraničí dochází k výsledkům navracejících se osob ohledně jejich činnosti v zahraničí. Pozornost je zaměřena zejména na osoby vracející se z Turecka a Evropy. Výsledkem výslechů na letišti je buď okamžité zadržení, nebo propuštění vyslýchaného. Následně může dojít k zadržení v řádu několika měsíců. Z výše citovaných informací dle žalobce jasně plyne, že v zemi původu nadále dochází k mučení v policejních a vězeňských zařízeních a jeho obava z mučení, nelidského či ponižujícího zacházení je naprosto odůvodněná.
2. Žalobce dále uvedl, že žalovaný měl možnost využít své diskreční pravomoci dle ust. § 11a odst. 4 zákona o azylu a přihlédnout k důvodům hodným zvláštního zřetele, které na jeho straně jednoznačně existují. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky

Nejvyššího správního soudu, z nichž citoval a na komentářovou literaturu. Z těchto zdrojů vyplývá, že obsahuje-li zákonná úprava diskreční pravomoc správního orgánu, je správní orgán povinen se možností využití této pravomoci zabývat. Za účelem správného posouzení vhodnosti využití této pravomoci je povinen zabývat se všemi hledisky, které zákon jako premisy takové úvahy stanoví a opatřit si za účelem takého posouzení důkazní prostředky. Z provedeného dokazování pak musí správní orgán vyvodit právní a skutková zjištění a na jejich základě uvážit, zda své diskreční pravomoci využije či ne, popř. jakým způsobem a v jakém rozsahu. Tento myšlenkový a důkazní proces musí být v souladu v ust. § 68 odst. 3 správního řádu zaznamenán v odůvodnění výsledného rozhodnutí, tak aby bylo zřejmé, o co se úvahy správního orgánu opíraly a z jakých podkladů správní orgán vycházel. Žalobce namítal, že tyto požadavky žalovaný nesplnil. V jeho rozhodnutí absentuje jakákoli úvaha stran důvodů nevyužití diskreční pravomoci dle ust. § 11a odst. 4, stejně jako § 14 zákona o azylu. I v tomto směru je tedy rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Bez bližší argumentace žalobce konstatoval, že v jeho případě existují důvody hodné zvláštního zřetele pro aplikaci obou ustanovení.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Předně odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž citoval, dále na důvodovou zprávu k § 11a zákona o azylu a uvedl, že pokud podá cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž opakovaná žádost je definována v § 2 odst. 1 písm. f), ministerstvo tuto žádost posoudí a pokud je zjištěno, že žadatel neuvedl žádné skutečnosti nebo zjištění anebo z úřední činnosti ministerstva nejsou žádné nové skutečnosti známy (např. podstatné zhoršení situace v zemi původu), v mezích odst. 1 písm. a) – tedy, že nové skutečnosti měly být předloženy v předchozím řízení a nebylo tak učiněno „zaviněním“ žadatele o mezinárodní ochranu a kumulativně písm. b) – tedy, že tvrzené skutečnosti nesvědčí o možném pronásledování podle definice v tomto zákoně nebo, že nehrozí nebezpečí vážné újmy, shledá takovou žádost nepřijatelnou a řízení zastaví podle § 25 písm. i) tohoto zákona. Žalovaný poukázal na to, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost Žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je již druhou v pořadí. Žalobce uvedl a potvrdil ve své výpovědi naprosto stejné motivy odchodu ze země původu a důvody podání opakované žádosti, přičemž nebylo shledáno, že by sdělil nebo se objevily nové skutečnosti (např. dle informací o zemi původu) nebo zjištění ve smyslu zákona o azylu, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovanému je rovněž z informací shromážděných v průběhu současného správního řízení o situaci v Uzbekistánu, které jsou součástí spisu, známo, že v zemi původu žalobce nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Co se týká humanitárního azylu, žalovaný poznamenal, že žádost nebyla posuzována meritorně a tudíž nebyl důvod se tímto ustanovením vůbec zabývat. Žalovaný má za to, že při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu se nedopustil žádné nezákonnosti. Uvedl rovněž, že žalobce pouze obecně odkazuje na důvody hodné zvláštního zřetele, cituje judikaturu, nicméně žádné konkrétní skutečnosti neuvádí.

4. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání nesdělil.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., s.ř.s., v platném znění, v mezích žalobních bodů a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu vyplývá, že dne 5. 12. 2018 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, není členem žádné politické strany nebo skupiny, je ženatý. Manželka a dvě děti žijí v Uzbekistánu. Ve vlasti žil v Taškentu. Na průběh cesty z vlasti do České republiky si již nepamatuje. Cestoval přes Turecko nebo přes Rusko. Poprvé do České republiky přicestoval v říjnu 2008 letecky a naposledy na začátku roku 2013. Měl české pracovní vízum od roku 2008 asi do roku 2017. O mezinárodní ochranu požádal jednou, a to v České republice v roce 2018. K důvodům současné žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že doma není spokojený, matka je nemocná, a to kvůli policii. Poznamenal, že vše sdělil již v rámci první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a důvody jsou stejné. Policie mu volala přes sociální síť do České republiky a bylo mu řečeno, že když nepřijede do Uzbekistánu, bude to horší. Když se vrátí do Uzbekistánu, dají mu pokutu a ještě jej zavrou na 5 let. O tom mluvil již v rámci první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale je to ještě horší. Zopakoval, že důvody žádosti se nezměnily.
6. Součástí správního spisu je i dokumentace ohledně předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou podal 15. 6. 2018. Správní řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-518/ZA-ZA11-P17-2018. Správní orgán rozhodnutím ze dne 24. 9. 2018 mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Rozhodnutí nabylo právní moci 12. 10. 2018. První žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce odůvodnil tvrzením, že se obává uvěznění za podvod s údajně vypůjčenými a nesplacenými penězi. Bylo rovněž objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je i snaha o legalizaci jeho pobytu v České republice a bylo mu uloženo vyhoštění. Žalobce tehdy kromě jiného popisoval, že z vlasti vycestoval v roce 2008. Neměl žádný problém s vyřízením víza ani s vycestováním. Od října 2008 pobýval v České republice na základě pracovního víza a následně na základě povolení k dlouhodobému pobytu, které mu bylo prodlužováno až do února roku 2014. V roce 2017 byl kontrolován cizineckou policií, která jej informovala o tom, že nemá platný pobyt v České republice a byl mu vystaven výjezdní příkaz. Na dotaz, proč po udělení vyhoštění a vydání výjezdního příkazu nevycestoval z České republiky do vlasti, žalobce odpověděl, že se v Uzbekistánu obává věznění. Potvrdil, že od roku 2008 svou vlast opakovaně navštívil, konkrétně v červenci roku 2010 po dobu dvou měsíců. Na konci roku 2011 se tam oženil a ve vlasti zůstal až do března roku 2012. Poté byl v Uzbekistánu od začátku roku 2013 až do února téhož roku a pak od konce roku 2013 do února 2014. Tehdy z vlasti vycestoval naposledy. Důvodem návratů byly návštěvy jeho rodiny. V průběhu pobytů ve vlasti neměl žádné potíže. Nikdy neměl ve vlasti žádné problémy se státními orgány nebo policií. K tvrzení o hrozícím věznění správnímu orgánu sdělil, že na konci roku 2017 mu telefonovali policisté z města Samarkand a

sdělili mu, že má doma dluh a ať ho přijede uhradit, nebo po něm bude zahájeno pátrání. Proti tomu se ohrazoval a řekl, že nikomu nic nedluží. Policistům sdělil, že nemůže přijet. V únoru roku 2018 mu pak kamarád poslal odkaz na internetovou stránku Ministerstva vnitra Uzbekistánu o tom, že po něm pátrají. Správnímu orgánu žalobce předložil kopii výpisu z oné stránky Ministerstva vnitra a z ní správní orgán zjistil, že vůči žalobci bylo zahájeno pátrání pro podvod dle č. 168, č. 2 písm. b) uzbeckého trestního zákoníku. Správnímu orgánu žalobce předložil rovněž kopii výpisu internetové stránky policie, na níž je rovněž uvedeno, že bylo proti němu zahájeno pátrání 8. 1. 2018. Konkrétně si žalobce měl na počátku roku 2017 půjčit peníze od určité osoby a nevrátit je v požadované lhůtě. Žalobce k tomu dodal, že mu bylo řečeno jméno nějaké osoby, kterou měl podvést, ovšem on ji nezná. Policie na něj získala kontakt od rodičů. Z trestního zákoníku zjistil, že mu hrozí 5 let vězení. Osoba, které má dlužit peníze, podala oznámení v Samarkandu. Policisté jeho otci, který se na celou věc informoval, sdělili, že všechno ukáží žalobci, až přijede domů. Na dotaz, jaké důkazy by mu mohla policie ukázat, když si od nikoho žádné peníze nepůjčil, žalobce odpověděl, že pro policii není problém získat jakýkoli dokument a svědky. Policie by to přitom podle něho učinila proto, aby z něj měla finanční prospěch, protože v Uzbekistánu panuje názor, že lidé, kteří pracují v Evropě, mají hodně peněz. Na dotaz správního orgánu, zda by se mohl proti takovému jednání policie nějak bránit, žalobce odpověděl, že by si mohl stěžovat u vedení policie. Jemu by nevěřili, poněvadž by uvěřili policistovi. Žalobce tehdy sdělil dále správnímu orgánu, že v souvislosti s jím uváděnými problémy jeho rodina žádné potíže neměla. Žalobce na podporu svých tvrzení doložil správnímu orgánu kopii výpisů z internetových stránek uzbeckého ministerstva vnitra a uzbecké policie v ruském jazyce. Z těchto dokumentů správní orgán zjistil, že obsahují údaje o tom, že žalobce je osobou hledanou pro spáchání trestného činu dle článku 168 trestního zákoníku. Správní orgán při posouzení první žádost o udělení mezinárodní ochrany vycházel z výpovědi žalobce, z výše označených listin, dále z informací, které sám shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv a v Uzbekistánu, konkrétně z Výroční zprávy Human Rights Watch 2018, Uzbekistán, ze dne 18. 1. 2018, Výroční zprávy Amnesty International 2018, Uzbekistán, ze dne 22. 2. 2018, z Informace Freedom House, Svoboda ve světě 2018 – Uzbekistán, z ledna 2018, z Výroční zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Uzbekistánu za rok 2017, ze dne 20. 4. 2018, Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 119896/2017-LPTP, ze dne 22. 11. 2017 a Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 15. 5. 2018.

7. Součástí správního spisu jsou informace, které žalovaný shromáždil v průběhu posuzovaného správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu, konkrétně se jedná o Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR – č. j. 119896/2017-LPTP, ze dne 22. 11. 2017, Informace MZV ČR č. j. 102817/2019-LPTP, ze dne 7. 3. 2019 a Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 11. 2. 2019.
8. Ze správního spisu se dále podává, že žalobci v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu

jejich využití, příp. uvést jakékoli nové skutečnosti. Žalobce této možnosti nevyužil, sdělil ovšem, že si pořídí kopie informací a předá je svému zástupci. Následně si pořídil kopii informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 119896/2017-LPTP a Informaci MZV ČR č. j. 102817/2019-LPTP, ze dne 7. 3. 2019 a Informaci OAMP - Uzbekistán- Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 11. 2. 2019. Správní orgán poté stanovil žalobci lhůtu pro případné vyjádření se k podkladům do 12. 4. 2019. Žalobce navrhl doplnění podkladů a avizoval, že doloží informaci z webové stránky uzbeckého ministerstva vnitra, podle níž evidovaný jako hledaná osoba. Správní orgán žalobci stanovil lhůtu k doložení předmětného dokumentu. Na dotaz, zda se chce vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití, žalobce odpověděl záporně. Na dotaz, zda chce uvést ještě nějaké nové skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce odpověděl, že jeho rodina začala mít v Uzbekistánu problémy, protože jej tam hledá policie, což podle něj trvá už přibližně 8 měsíců. Nejdříve začali vyhrožovat jeho otci, že pokud se nevrátí, bude to mít horší. Žalobce rovněž sdělil, že rodiče už nekontaktují, ale obracejí se telefonicky na jeho manželku a vyptávají se, kde se nachází.

9. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1. Podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
10. Z ust. § 25 a § 10a odst. 2 zákona o azylu plyne, že žalovaný řízení o nepřipustné žádosti o mezinárodní ochranu zastaví, aniž by přistupoval k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti, tedy zda skutečně opodstatňují udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Z § 10a písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu pak plyne, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je přípustná tehdy, pokud se opírá o novou skutečnost. Tou je přitom pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala, nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z relevantní judikatury správních soudů se rovněž podává, že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Krajský soud ve shodě s žalovaným činí závěr, že v podané opakované žádosti žalobce uvedl naprosto stejné motivy neochoty vrátit se do Uzbekistánu, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy obavu z uvěznění za podvod s údajně vypůjčenými a nesplacenými penězi a snahu o legalizaci jeho pobytu v České republice, kde mu byl zrušen pobyt a bylo mu uloženo vyhoštění. Žalobce uvedená tvrzení uplatnil již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný se jimi zabýval v rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018 č. j. OAM-518/ZA-ZA11-P17-2018, které nabylo právní moci 28. 12. 2018. Co se týče odkazu žalobce na internetové stránky uzbeckého ministerstva vnitra, přičemž žalobce předložil správnímu orgánu v rámci posuzovaného řízení informace o tom, že má být evidován jako hledaná osoba, pak shodně s žalovaným i soud zastává názor, že obsah internetových stránek s uvedenou

informací žalobce předložil správnímu orgánu již v rámci řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž tyto informace byly žalovaným posouzeny a i ve vztahu k této skutečnosti byla první žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nedůvodnou. Ze zpráv o zemi původu, které žalovaný shromáždil pro posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu, neplyne, že by od vydání rozhodnutí o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nastaly takové změny, pro něž by měl žalovaný z úřední činnosti přistoupit k věcnému projednání opakované žádosti o mezinárodní ochranu vycházející z již dříve uplatněného a posouzeného důvodu žádosti. Dle názoru soudu žalobcem tvrzené důvody opětovné žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný správně neshledal ani za takové okolnosti, v jejichž důsledku by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný podložil svou argumentaci dostačujícími informacemi o situaci v zemi původu. Soud uzavírá, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně, za tím účelem si opatřil dostatek podkladů, umožnil žalobci uvést veškeré důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti, shromáždil rovněž aktuální zprávy o zemi původu. Všechny získané podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil a z odůvodnění je zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil při posuzování podkladů pro vydání rozhodnutí a k jakým závěrům dospěl. Tyto úvahy jsou přezkoumatelným způsobem uvedeny v napadeném rozhodnutí. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti žalobou napadené rozhodnutí postiženo není. V posuzované věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl, a ani žalovaný nezjistil, jak výše uvedeno, ve vztahu k situaci v zemi původu, žádnou novou skutečnost, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR byla tak správně shledána nepřipustnou. Za daného stavu pak dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení zastaveno. Aktuální situaci v zemi původu žalovaný porovnal se situací, která v Uzbekistánu panovala v době podání první žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž v podrobnostech žalovaný odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení. K námitce, že žalovaný měl využít své diskreční pravomoci dané mu § 11a odst. 4 zákona o azylu a přihlédnout k důvodům hodným zvláštního zřetele, které na jeho straně jednoznačně existovaly, krajský soud především odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 101/2019-74. Shodně jako v označené věci i v posuzované věci žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: správní orgán neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti, konec citace. Stejně jako ve věci č. j. 2 Azs 101/2019-74 i v posuzované věci tato část navazuje na podrobné konstatování a vypořádání se s důvody druhé žádosti uvedenými žalobcem. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce uvedl již jednou přezkoumané důvody a že nově nic netvrdil. Z rozhodnutí jako celku je tedy zřejmé, že žádné důvody hodné zvláštního zřetele žalovaný v případě žalobce neshledal. V označené věci Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že podstatné v projednávané věci totiž je, že všechny okolnosti, které by vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené stěžovatelem, mohly být rozumně

představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (žalovaný zkoumal, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry stěžovatele. Pokud dospěl žalovaný k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledal, že případ stěžovatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (nebo obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klausule pro mimořádné okolnosti, jíž je zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení, konec citace. S ohledem na shora citované závěry, které krajský soud vztáhl na projednávanou věc, nelze přisvědčit námitce žalobce o absenci jakékoli úvahy stran důvodů nevyužití diskreční pravomoci dle ust. § 11 odst. 4, stejně jako § 14 zákona o azylu.

13. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
14. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.10.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně